

Geen begrip

Op de dag dat ik dit schrijf, is het zeventig jaar geleden dat de invasie van Normandië begon, waarmee het begin van het einde van het Derde Rijk werd ingeluid. De eerste dag van de langdurige Operatie Overlord. De definitieve val van de tegenstander kwam helaas pas vele vreselijke maanden en heel veel doden later. Aan de Normandische kust komen op deze herdenkingsdag vele politieke kopstukken annex huidige ruzieschoppers bij elkaar. En tijdens het WK-hockey in Den Haag hakt op deze bijzondere dag het Oranjeteam ondertussen het team van onze oosterburen beschaafd maar trefzeker in de pan. De bijzondere datum biedt alle aanleiding een bezoek te brengen aan het heideveld in het oosten van het land, waar ook zo'n zeventig jaar eerder de geallieerden met parachutisten de operatie Market Garden startten. Zo moet en kan eenieder toch op eigen wijze de geschiedenis beleven en gedenken. Op weg naar de hei maak ik een korte stop bij een horeca-uitspanning in een lommerrijke omgeving. In een hoek van de parkeerplaats staat een uitbundige bos brandnetels. In die bos brandnetels ligt een enigszins roestende damesfiets. Zo te oordelen rust die daar al langere tijd, want de brandnetels groeien tussen de spaken door en zijn van het formaat 'flink opgeschoten'. Planten en fiets hebben het goed samen. De brandnetels voorkomen dat de fiets door een onverlaat wordt weggehaald en afgevoerd naar de schroothoop. De fietst zorgt ervoor dat de bestuurder van de maaimachine om de brandnetels heen stuurt en daar geen korte metten mee maakt. Op een van de planten scharrelt een felgekleurd rood kevertje rond, om precies te zijn een zwartkopvuurkever. Het geheel vormt een charmant stilleven. Natuur en cultuur verlenen hier

mooi elkaars levensduur. Als organismen van twee soorten elkaar steunen in de strijd om het bestaan noemen we dat symbiose. Maar voor iets levenloos dat iets levends helpt en vice versa bestaat geen naam voor zover ik weet. Toch komt dit verschijnsel meer voor. Letterlijk en figuurlijk bestaat er geen begrip voor. Ik herinner me dat het ministerie van Defensie een paar jaar geleden danig in de maag zat met een paar honderd legervoertuigen in Kamp Soesterberg. Ze boden kennelijk een veilig plekje voor de duizenden beschermde blaasvarens die daaronder groeiden en die er op hun beurt voor zorgden dat de vrachtwagens niet op oorlogspad konden worden gestuurd, met alle gevaar van bermbommen en dergelijke van dien. Ik denk niet dat er veel onschuldige planten op de wereld zijn die met zulk zwaar materiaal worden beveiligd (we hebben het nu even niet over henep of papaver). Ik vervolg mijn

weg, peins ondertussen over de cynische vraag in hoeverre militair vertoon wellicht gunstig is voor de natuur en ben dan al op mijn bestemming.

Ik kom hier vooral voor mijn jaarlijkse inspectie om te zien of de zeldzame heidewitvlakvlinder zich nog steeds thuis voelt op het heideveld, waar inmiddels zelfs geen legeroefeningen meer worden gehouden. Helaas, de zwavelgele rupsjes zijn er niet, of nog niet. Even hoopte ik ze wel te zien, maar het blijken rupsen van de grauwe borstel. Ook geel, maar anders. Wel lijkt, waar met het WK voetbal voor de deur ons land zich steeds meer in oranje kleurstelling hult, de natuur haar uiterste best te doen ook hier de stemming erin te krijgen. Bovenop de struikheide zitten over het hele terrein verspreid heel parmantig rupsen van de kleine hageheld: knaloranje. De heidenatuur steunt hartstochtelijk onze grasmatcultuur. ●

*Tekst: René Marcelis
Tekening:
Peter Wetzels*